

platnosti pro zaměstnance žalovaného, dá-li žalovaný k tomu zvláštními výnosy svolení. Výnos zavádějící zákon č. 286/24 žalovaným vydán nebyl a nemůže se proto žalovaný onoho zákona dovolávati.

Nižší soudy případně — otázka 5. — dovodily, že nelze spatřovati v tom (§ 863 obč. zák.), že žalobce nezakročil o pensi hned po svém propuštění, nýbrž až po několika letech, vzdání se nároku na pensi. Odkazuje se, co se toho týče, na důvody napadeného rozsudku [jenž v tomto směru uvedl toto: Skutečnost, že žalobce teprve po čtyřech letech, co vystoupil ze služby žalovaného, nároky pensijní uplatňoval, není nijakým dokladem, že se snad nároku na pensi vzdal, an nárok takový zaniká teprve uplynutím třiceti let po rozumu § 1480 obč. zák., a jen jednotlivé roční splátky pense (renty) se promlčují již ve třech letech ode dne splatnosti].

Čís. 11845.

Dokud nebyla pravoplatně rozhodnuta otázka, zda námitky proti směnečnému platebnímu příkazu byly podány včas čili nic, nelze na jeho základě povolití uhražovací exekuci.

(Rozh. ze dne 1. září 1932, R II 280/32.)

Soud první stolice povolil uhražovací exekuci na základě směnečného platebního příkazu, ač usnesení, jímž odmítl směnečné námitky jako opožděné, nenabylo dosud právní moci. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle § 524 c. ř. s. nemá sice rekurs proti usnesení odkládacího účinku, avšak v projednávaném případě jde o směnečný platební příkaz, na jehož základě může býti podle § 1 č. 2 ex. ř. povolena exekuce jen, nebyly-li proti němu podány včas námitky. Dokud nebyla otázka, zda podané směnečné námitky jsou včasné čili nic, pravoplatně rozhodnuta, neměla býti uhražovací exekuce povolena.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, ježto se dovolací rekurent ani nepokusil vyvrátiti správné odůvodnění napadeného usnesení.

Čís. 11846.

Část bývalého Těšínska, zůstavší při Československé republice, nelze považovati za území k republice inkorporované ve smyslu § 1 zákona ze dne 12. srpna 1921, č. 354 sb. z. a n. Rozhodnou dobou pro nabytí majetku státem jest tu den 28. října 1918.

Zákon č. 354/1921 sb. z. a n. týká se všeho majetku, bez rozdílu, i případného příslušenství nemovitosti, ležící na území jiného státu.

Zákonem č. 354/1921 sb. z. a n. byl stanoven nový, samostatný originerní způsob nabytí vlastnictví, odlišný od prostředecného nabývání vlastnictví podle páté hlavy obecného občanského zákona. K nabytí vlastnictví podle zákona č. 354/1921 sb. z. a n. stačí již skutečnosti, na něž tento zákon nabytí váže.